

Lov og Evangelium

Nr. 10

DESEMBER 2013

49. årgang

Gustave Doré

«Og da de så stjernen, ble de over
all måte glade.» Mat 2:10

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Et godt nytt år

Vi pleier å ønske hverandre en god jul og et godt nytt år. Men tenker vi over hva som ligger i det?

En velsignet julehøytid kan det bli til tross for sykdom eller stor nød, hvis Jesus er blitt din *frelser*. Med syndenes forlatelse, og under hans nåde, kan du holde jul med glede – også om du sitter alene med sorg og savn. «Gled deg i Herren! Så skal han gi deg det ditt hjerte trakter etter» (Sal 37:4).

Da kan du gå inn i det nye året og vite at han er *Herren*. Han vil sørge for deg. «Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det. Han skal la din rettferdighet bryte fram som lyset midt på dagen» (37:5-6). «Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine henders verk» (Jes 45:11).

I.G.

Vi ønsker alle våre lesere
en velsignet julehøytid
og et godt nytt år!

Red.

Julenatt

Dikt av Halvor Udnesseter

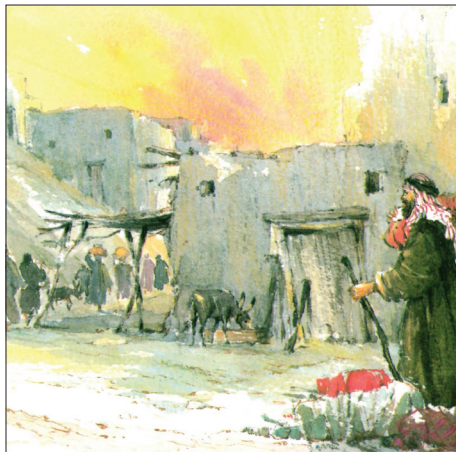
*I natt jeg går til Betlehem,
jeg tar min stav i hånd.
Og høyt i julenattens fred
jeg løftes av min ånd.*

*Til Betlehem, du Davids stad,
dit kan min tanke nå.
Der finner jeg en ussel stall
og banker stille på.*

*Jeg luter meg av døren inn,
så varsomt som jeg kan.
Og ser i lyktens bleke skinn
at det må være Ham.*

*Guds Sønn, et barn, i krybben trang,
jeg hører englekor,
og hjertet kjenner himmelsk fred,
min munn er uten ord.*

*Da lukkes døren sakte i,
er du en venn, så kom!
Se, denne stall er nå i natt
blitt himlens helligdom!*

Tony Morris.

*Da finner jeg den dype fred,
og fjern blir byens støy.
Jeg ber en bønn i samme stund:
min lyst og vilje bøyer.*

*Mot deg som kom fra himlen ned,
til hat og trange kår;
så sukker jeg for all min slekt:
Vær ledestjernen vår!*

Innhold, desember 2013

Et godt nytt år. Av Ingar Gangås	side 2
Julenatt. Dikt av Halvor Udnesseter	side 3
Nyttårsandakt. Av Ole Hallesby	side 4
Julens tegn. Av Carl Fredrik Wisløff	side 5
Livets lys. Av Ingar Gangås.....	side 7
Inntrykk fra Bolivia og Peru. Bildemontasje	side 12
Våre lamper slokner (2). Av J. F. Løvgren	side 14
Ditt forhold til blodet. Av Sven Foldøen	side 19
Menneskenes lodd. Av Lars Fossdal	side 21
På flukt. Barnestykke av Ingar Gangås	side 24

Nyttårsandakt

Av Ole Hallesby (1879-1961)

«Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.»

Joh 1:16

Disse ord legger et guddommelig lys over det året som nå er til ende.

Vi har *fått*, står det.

De fleste av oss ser vel mere på det vi har mistet.

Vi har vel også alle mistet noe i året som har gått. Enkelte har kanskje mistet *mye*. Noen mistet penger, andre sin helse, og andre noen av sine kjære.

Og nå ved årsskiftet har du så ofte følt hvor fattig du er nå, og hvor rik du var ved årets begynnelse. Ja, hvilken forandring det kan skje i et hjem bare på et år!

Vår tekst sier likevel: Vi har alle fått.

Ja, vi har *alle* fått, selv de som har mistet, og mistet mye. Det var dette Gud ville minne oss om, idet vi forlater det gamle året.

Vi har alle fått, for Gud gjør ikke annet enn å gi. Han gir til alle, både onde og gode. Og han gir bare gode gaver. Men han får ikke gitt alle like mye, for det er mange som ikke vil ha annet enn *timelige* gaver.

Vi har alle fått *nåde*, står det videre.

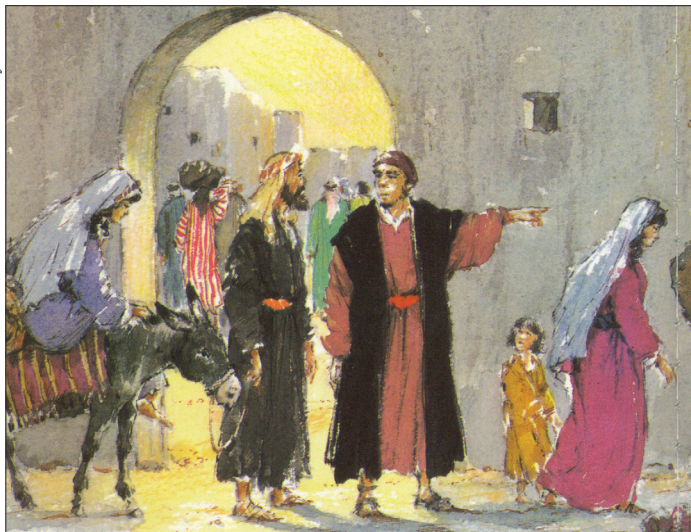
Ja, det fikk vi alle. For alle Guds gaver, både de timelige og de åndelige er nåde. Ingen av oss har fortjent en eneste av de gaver vi fikk.

Det er godt å avslutte det gamle året, når vi ser at det var *nåde* det brakte oss fra Gud. Og det er godt å begynne det nye året, når vi ser at det er nåde vi skal

få. Vi skal ikke få etter vår fortjeneste, men hver ny dag skal bringe oss ny nåde og nye velgjerninger fra Gud. «Hitinntil Herren har hjulpet så vel, inntil i dag til i dag».

Fra «Daglig fornyelse», Lutherstiftelsens forlag, Oslo 1932

Tony Morris.

Julens tegn

Av Carl Fredrik Wisløff (1908-2004)

Barnet i krybben er julens tegn, på samme måte som korset og den åpne graven er påskens tegn, og ildtungene pinsens. Slik blir det jo sagt i juleevangeliet: Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn, svøpt, liggende i en krybbe.

På én måte er julens tegn tilsynelatende det letteste å forstå. Hva kan være vakrere enn bildet av Maria og det lille barnet hennes, som hun har lagt i en krybbe fordi hun ikke hadde noen bedre barneseng til sin førstefødte. Det taler til vår fantasi – og til vår medlidenhet.

Men har vi forstått *tegnet*?

Krybben og barnet

De største kunstnere har valgt stallen og krybben som motiv. Det er neppe tall på alle de store og små kunstverk som viser oss Maria og krybben og barnet. Og det er underlig å tenke på: Alt det Jesus rørte ved ble annerledes. En krybbe er vel i seg selv ikke noe merkelig motiv. Nei, men det ble et motiv for kunstnerens inspirasjon da Jesus lå i den.

På samme måte er det med korset. Før Jesu tid var korset noe en tenkte på med skrekk og gru. En kan tenke på hvordan en galge eller en guillotine står for oss som symbol på brutalitet, død og elendighet. Vi grøsser ved tanken. Hvem skulle velge en galge til merke eller symbol? Det var ikke annerledes

med et kors. Men så kom den dagen da Jesus døde på et kors. Senere valgte hans venner på jorden nettopp korset til seierstegn.

Jesus hadde rørt ved det, og så ble det annerledes. Slik også med krybben.

Vi beundrer de mange vakre og stemningsfulle bilder av den hellige natt. – Men fatter vi dermed *tegnet*?

Det er bare én vei til å forstå det. Vi må huske på at det er Gud selv som har gitt oss dette tegn. Derfor må vi la hans eget ord tolke det for oss. Guds ord, Bibelen, må få si oss hva tegnet betyr.

En rent menneskelig betraktning av barnet i krybben kan ikke føre oss lenger enn til føleri og sentimentalitet. Men Guds ord kan si oss hva Gud selv har tenkt og gjort.

Gudsfryktens hemmelighet

Stor er gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbart i kjød. Slik sier Paulus (1Tim 3:16).

Mye er sagt med dette ordet.

Alle vet hva en hemmelighet er. Nå før jul har det vært mange små og store hemmeligheter i de tusen hjem. Både voksne og barn har glede av å gjøre i stand hemmeligheter – i form av gaver som skal ligge under juletreet.

Men slike hemmeligheter har det med seg at når gaven er pakket opp, så er det ingen hemmelighet mer. Slike hemmeligheter varer bare til de blir avslørt. →

Når Guds ord taler om en hemmelighet – på gresk heter det «mysterion» – så er meningen en helt annen.

Det «mysterion» som Guds ord taler om her, vil alltid vedbli å være en hemmelighet.

For dette at Gud ble åpenbart i kjød, det kan min tanke aldri fatte. Det ligger altfor høyt for vår menneskelige forstand. Vi får vite at Gud ble menneske. Vi får vite at Ordet, Guds Sønn av evighet, ble kjød og tok bolig iblant oss. Vi kan lære å tro det også, ved Guds Ånds veiledning.

Men et «mysterion» er det fremdeles. For hvem kan fatte noe så merkelig? Hvem kan fatte dybden i et slikt budskap?

Vi kan bare lytte til det, takke for det, og ta imot det.

Vi kan forsøke å samle Bibelens tydning av julens tegn i to setninger:

Den evige Guds Sønn, han som var født av Faderen fra evighet, *han ble menneske.*

Derfor kan du nå peke på dette menneske og si: *Her er Gud!*

Hvem kan fatte noe så stort?

Hvor skal vi søke Gud?

Barnet i krybben, læreren på berget i Galilea, smertenes mann i fornedrelse på korset – dette er Gud.

Slik tenker ikke vi mennesker. Våre egne religiøse tanker og drømmer går i en annen retning. Til alle tider vil mennesker søke Gud hvor de aldri finner ham. De søker i mystikkens sjelesving, i meditasjonens øvelse som skal løfte dem opp i en høyere, guddommelig

sfære – der vil de søke Gud. Eller kanskje i sitt eget indre, idet de drømmer om en guddomsgnist som bor i menneskehjertet, en del av guddommen som kan bringes til å blusse opp i en mystisk erfaring av det evige.

Men nei, slik vil ingen finne Gud. Det er krybben og korset du skal gå til, om du vil finne ham. Når Gud har bøyd seg så lavt ned at han er blitt vår bror, født av en kvinne som vi, da skal du ikke late som om du i stor åndelighet kan løfte deg opp til Gud i lysets bolig.

Hvorfor ble det slik? Hvorfor ble Guds Sønn menneske? Martin Luther sier det slik:

*Guds Sønn er kommet til oss ned
fra høye himmerike,
fordi vi ingen råd oss vet
der opp til ham å stige.
Vår gjerning ei rettferdiggjør,
men Kristus kommer, lider, dør;
han har oss himlen vunnet.*

Hebreerbrevet sier det så klart og tydelig: Jesus har del i blod og kjød akkurat som alle mennesker har, for at han ved døden kunne gjøre den til intet som har dødens velde, det er djevelen (Heb 2:14).

Se hen til barnet som er født av jomfruen, så ser du din bror og din stedfortreder. Han er kommet for å gå helt inn i dine kår, bli deg selv lik i alle ting uten synd, og så ta på seg straffen for alle dine synder.

Utdrag fra boken «Lyset skinner i mørket», Lunde forlag 1976

Livets lys

Av Ingar Gangås

Våre ord avslører hvem vi er. De sier noe om den personen som uttaler dem.

Jesus er Ordet som forteller hvem Gud er. Han åpenbarer Guds vesen og hjertelag. Han formidler Guds tale og hans innerste tanker til oss mennesker.

Han er Ordet i bestemt form. Det betyr at han er den eneste korrekte åpenbaring av Gud. Gjennom dette Ordet møter vi Guds fullkomne, eneste og absolutte selvåpenbaring.

Det finnes ikke andre veier til Gud, og det gis heller ikke andre sanne beskrivelser av Gud enn denne ene, gitt ved Sønnen. «Og det er ikke frelse i

noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12). Bibelen er Guds åpenbaringsord om den enbårne Guds Sønn som ble verdens frelser. Apostlene vitner at han er «livets ord»: «Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt, det som vi har sett med våre øyne, det som vi betraktet og våre hender rørte ved, om livets Ord – og livet ble åpenbart, og vi har sett det og vitner og forkynner dere livet, det evige, som var hos Faderen og ble åpenbart for oss» (1Joh 1:1-2). Dette Ordet er *Jesus*. Han er lyset som skinner i mørket (Joh 1:5) og som også kan lyse opp i ditt liv slik at du får se ham som din personlige frelser.

La oss se nærmere på hva Skriften selv sier om ham, ut fra «prologen» og starten av Johannesevangeliet (1:1-7):

I begynnelsen var Ordet

I begynnelsen – Med denne åpningen knytter apostelen Johannes sitt evangelium til innledningsordene i første Mosebok: «*I begynnelsen* skapte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, det var mørke over det store dyp, og Guds Ånd svevet over vannene. Da sa Gud: Bli lys! Og det ble lys» (1Mos 1:1-3). Gud sa noe, han uttalte et ord. Gud skapte verden ved sitt Ord. Johannes vil vise oss at *dette* Ordet, som var fra evighet, er det samme som ble kjød og tok bolig iblant

Tony Morris.

oss (Joh 1:14). Gjennom han som er fra begynnelsen, skapte Gud verden, og ved det samme Ord og den samme person, ville han frelse den. Det er *ham* det tales om her i Johannes-evangeliet.

Skapelsen skjedde i begynnelsen. Uttrykket *i begynnelsen* kan bety *ved* begynnelsen eller *gjennom* begynnelsen. Bibelen beskriver dette slik: «For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt *ved* ham og *til* ham. Han er før alle ting, og alt består ved ham» (Kol 1:16-17). Han heter Alfa og Omega, begynnelsen og enden (Åp 1:8 og 18). Skapelsen skjedde *gjennom* eller *ved* dette Ordet, han som er Begynnelsen.

Og Ordet var hos Gud

Uttrykket «var hos Gud» viser at det dreier seg om samfunn. *Hos Gud* kan oversettes: *i forhold til* Gud, som igjen betyr at han var *i livssamfunn med* Gud.

Gud er én Gud, ett vesen: «Herren er vår Gud, Herren er én» (5Mos 6:4). «Jeg og Faderen er *ett*», sa Jesus (Joh 10:30). Han er tre personer (Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd) og sier oss: «Da sa Gud, la oss gjøre mennesker i *vårt* bilde, etter *vår* liknelse» (1Mos 1:26). Da Jesus gav misjonsbefalingen, sa han: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døver dem til *Faderens* og *Sønnens* og *Den Hellige Ånds* navn» (Mat 28:18-19).

Martin Luther sier i forklaringen til den andre trosartikkel at Jesus er: «Sann

Gud, født av Faderen fra evighet, og sant menneske, født av jomfru Maria».

Og Ordet var Gud

Ordet er en selvstendig person i guddommen.

Her understrekes det at denne person er *Gud*. Egentlig er rekkefølgen på ordene slik: Gud var Ordet. Bibelen nøyer seg ikke bare med å si at Ordet hadde et personlig forhold til Gud, men sier rett ut at han *var* Gud. Det er ikke lett for tanken å forstå dette. *For det første* sier dette oss at Ordet (Sønnen) var i begynnelsen. Sønnen har ingen begynnelse og ende. *For det andre* forteller det at denne Sønnen tillegges en hel og full guddommelighet. Han er Gud i vesen og egenskap. Han er identisk med Gud, men forskjellig fra Faderen og Ånden. Bibelen lærer at Faderen og Sønnen er likestilt. Det er snakk om en fullkommen sideordning. «Hver den som forneker Sønnen, har heller ikke Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også Faderen» (1Joh 2:23). Den ene kan ikke være uten den andre, og de er like i ære, verdighet og rang: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre. For det han gjør, det gjør Sønnen likeså» (Joh 5:19).

Det samme gjelder forholdet mellom Sønnen og Den Hellige Ånd. I forbindelse med at Jesus lover disiplene Den Hellige Ånd, sier han til dem: «Og jeg vil be Faderen at han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den

ser ham ikke og kjenner ham ikke. Dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. Jeg skal ikke etterlate dere farløse, *jeg* kommer til dere» (Joh 14:16-18). Og han fortsetter: «Alt det som Faderen har, er mitt. Derfor sa jeg også at han (Den Hellige Ånd) tar av mitt og forkynner for dere» (16:14-15). Av dette lærer vi at som Faderen er Gud, og Sønnen (Ordet) er Gud, slik er også Ånden Gud.

Når det står at Jesus *var* Gud, betyr det ikke at han nå opphører å være Gud i og med sitt komme til jorden. Han forsetter å være Gud. Han er fra evighet sann Gud. Derfor gir han seg selv navnet «Jeg er den jeg er» (2Mos 3:14). Og han fortsetter å være Gud i evighet, selv om han nå kom for å ta bolig hos oss (Joh 1:14). Slik vedblir han å være sann Gud, enda han kom for å bli kjød (sant menneske).

Han var i begynnelsen hos Gud

Med denne korte og konsise setningen oppsummeres det som er sagt foran, og oppmerksomheten samles nå om *ham* som var i begynnelsen, som var virksom i skapelsen og som nå er kommet for å gi menneskene evig liv ved sitt frelsesverk.

Alt er blitt til ved ham

Alt synlig og usynlig er blitt til ved ham, både det som er i himmelen og på jorden. Ingen ting er blitt til uten Ordets virkning, verken når det gjelder skapningen her på jorden, eller det dreier seg om englene og de himmelske vesener. Absolutt alt, uten unntak, ble

skapt ved Sønnen, ved Ordet. «Himlene er skapt ved Herrens ord, og all deres hær ved hans munns åndepust» (Sal 33:6). «For han talte, og det skjedde. Han bød, og det sto der» (33:9). Jesus var kunstneren og verksmesteren for det hele (Ordspr 8:30).

For å få fram rekkevidden av dette, gjentas det samme negativt:

Og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til

Da er det ikke lenger noen tvil. Gud iverksatte alle ting, og skapte det alene ved sitt *Ord*. Og han hadde en bestemt plan og hensikt med det. Han som har skapt alle ting, fortsetter nå med å fortelle oss at han er alt livs kilde, og at han er den eneste som kan gi mennesket *virkelig* liv.

I ham var liv

«Ham» viser at han er en person. Bare i ham, utelukkende i ham, var *liv*. «Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet» (1Joh 5:11-12).

Hans vesen er slik at han bringer liv med seg. Det står ikke at i ham var *livet*, i bestemt form. Det er han også, og det vil han så visst være for oss. Men her skal det understrekes at han er den som skaper og opprettholder alt liv, både i himmelen og på jorden. Han er livets kilde og opphav. «For likesom Faderen har liv i seg selv, slik har han også gitt Sønnen å ha liv i seg selv» (Joh 5:26). I motsetning til mennesket

som er underlagt døden, er Sønnen selve livet, han som kommer med liv. For ham må døden vike.

Og livet var menneskenes lys

Gud er lys. Å leve med ham, er å vandre i lyset som lysets barn. Tar du imot Jesus, får du del i både livet og lyset. Tar du imot lyset, eier du livet. Og eier du livet, har du lyset. Jesus sier: «Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys» (Joh 8:12). Det er ikke bare slik at han *viser oss* veien til lyset, men han *bringer det med seg* når han kommer, slik Nils Peter Madsen synger:

«Du kommer, Jesus, til meg inn, og så er solen tent». Her er det ikke tale om en opplysning bare, eller å få et indre lys, eller at dette lyset bringer eller gir menneskene en oppskrift på hvordan de skal få del i lyset. Men det sies kort og godt at livet *var* menneskenes lys. Tenk, dette Ordet har vært selve livet, det sanne lys fra evighet av! Og det har ikke forandret seg. Det er fortsatt slik. Derfor fortsetter neste vers i presens:

Og lyset skinner i mørket

Dette lyset skinner alltid. Fysiske lover tilsier at lyset må vike for mørket, og at mørket må gi tapt for lyset. Det blir et enten eller. Når det ene minker og avtar, vil det andre øke og tilta i styrke. Men slik er det ikke med dette lyset. Her er det tale om Jesus som lyser for verden. Han kan ikke forandre seg, selv om mørket ikke vil ta imot ham. Mørket betyr her «verden», eller menneskeheten, som ligger i det onde.

Mørket kan aldri bli så mørkt at ikke dette lyset vil fortsette å lyse. Lyset fra himmelen kan ikke endre karakter. Det slutter aldri å lyse.

Og mørket tok ikke imot det

Den falne menneskeslekt kan verkligen gripe eller forstå lyset. Menneskene *kan* ikke, og *vil* ikke ta imot det. Dets forstand er formørket.

Ordet «gripe», eller «ta imot», kan også bety «få bukt med», eller «overvinne». Da blir betydningen at mørket aldri kan overvinne lyset. Selv om mørket er stort, og ondskaper bare vokser fra dag til dag, så klarer det aldri å overvinne lyset. Guds rike lar seg ikke overvinne av mørkets rike. Én dag skal alt mørke vike for dette lyset, selv om det på mange måter ikke ser slik ut i dag. Gud er på tronen, og Han kommer til å gjennomføre sin vilje selv om menneskene reiser seg mot ham. Mennesket kan selv sette seg utenfor Guds rike. Nådetiden for hvert enkelt menneske kan ta slutt, men Gud forblir den samme. Han er seierherren, lysets opphav, som ikke kan forandre seg.

Martin Luther har sagt om dette: «Hva kan vel solen for det, når den lyser og skinner, at jeg lukker øynene og ikke vil se dens lys, eller skjuler meg for den under jorden».

En mann sto fram, utsendt av Gud, hans navn var Johannes

Døperen Johannes var kalt og utrustet av Gud til å være forløper for Jesus. Han hadde myndighet som Guds utsending. Hans fullmakt var ikke å

finne i hans egen person, men han hadde fått den fra Gud. Johannes sto under Guds nåde, og var et utvalgt redskap i Guds hånd. I motsetning til Ordet som var fra begynnelsen, og som blir til evig tid, sto Johannes fram på historiens arena bare den korte tiden han ble tildelt av Gud. Hans oppgave var å rette folkets oppmerksomhet på Jesus.

Han kom for å vitne. Han skulle vitne om lyset

Ordet «vitne» er «martyrion» på gresk. Johannes var et vitne med sine ord. Han pekte på Jesus og sa: – Se der Guds Lam som bærer verdens synd! Og

han ble et vitne med hele sitt liv, da han under Herodes sin befaling ble hals-hogd for Jesu navns skyld. Johannes kom ikke for å vitne om seg selv. Hele hans liv gikk ut på å vitne om Jesus.

For at alle skulle komme til tro ved ham

Denne setningen kan forstås slik at folket skulle komme til tro ved (gjennom) Johannes sitt vitnesbyrd. Men det kan også forstås slik at «ved ham» står i tilknytning til lyset. Da er meningen at det er Jesus som skaper troen, for at alle skulle komme til tro «på», «ved» eller «gjennom» ham.

Johannes var et stort vitne, et stort lys, men han kunne ikke måle seg med Jesus. Den ene var av jorden, et syndig menneske, og den andre var både sann Gud og sant menneske, uten synd.

Johannes var en refleksor for «rettferdighetens sol» (Mal 4:2). Slik månen må få sitt lys fra solen, måtte Johannes få sitt lys fra Kristus.

Når det står at «alle» skulle komme til tro, må vi ikke ta det så bokstavelig at alle blir frelst. *Hensikten* var at alle skulle bli frelst, men fortsettelsen viser klart at ikke alle tok imot.

Har *du* tatt imot ham? Får Jesus slippe til med sin frelse, blir det soloppgang i hjertet. Måtte *det* også skje i ditt liv!

L&E

José Pérez.

Inntrykk fra Bolivia og Peru

Tekst: Ingar Gangås/Foto: Reidar Heian

Kaktusblomstring i Cochabamba, Bolivia.

På landsbygda i Bolivia er jordbruk og gruvedrift (mest sølv og tinn) viktigste næringsveier. Men også petroleumsforekomstene og naturgassreservene er viktige.

Utsikt over Cochabamba. Byen ligger i en vid og fruktbar dal på ca. 2 500 m. o. h. og har rundt 900 000 innbyggere. Befolkningen består i hovedsak av quechuaianere, etterkommere av spanjolene og mestiso (blanding).

Atacamaørkenen, med hjerte i Nord-Chile, strekker seg inn i det sørlige Peru. Denne ørkenen regnes for å ha verdens tørreste punkt.

Området rundt Arequipa, som er Perus nest største industri-sentrum med over 900 000 innbyggere, ligger i det store beltet rundt Atacamaørkenen. Vannet fra fjellene utnyttes godt til jordbruk. Chachani (6 075 m) og vulkanen Misti (5 822 m) i bakgrunnen.

Nybyggerområdene rundt Arequipa består av enkle hus som ligger ganske tett. Mange innflyttere fra landsbygda slår seg ned her og fattigdommen er stor.

Våre lamper slokner (2)

Av J. F. Løvgren

Det skjedde på vitnemøtet ved avslutningen av festen i Guds rommelige kirke. Båtbyggeren Ansgar Lyngeid ble sunget ned da han vitnet om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket.

Red.

2.

Båtbyggeren skyndte seg ut med det samme festen var slutt. Hans hustru og tolv års sønn fulgte ham hakk i hæl. Ute på gaten la hun sin arm i hans. Den skalv lett da hun ga hans et fortrolig trykk. Han så sårt på henne og trykket igjen. De talte til hverandre med armene. På den andre siden gikk gutten. Han stakk sin hånd inn i farens. Også den fikk en talende klem.

– Jeg er her, gutten min, sa den. Gutten så opp, og faren leste et undrende spørsmål i det lille, runde ansiktet. Øynene skinte redde og bedende i gatebelysningen, idet han forsøkte å gjette seg til om far hadde det ondt.

Far så på ham og smilte oppmuntrende. Men smilet var sørgmodig. De tre bøyde av fra hovedgata, sørover. Her var mørkere. Men de fikk se mer av himmelen.

– Se stjernene, Ansgar! sa hun.

Han merket at hun la en viss betydning i den enkle bemerkningen,

– Ja, men det er en tykk banke der nede over fjordgapet, Agna. Ser du den ikke?

– Jo, men det er stjerner bak dem også.

– Kan du se dem?

– Nei, men de er der. Om litt driver banken vekk. Da ser vi stjernene igjen.

- - -

Gutten syntes det var så godt å høre dem snakke. Han kunne ikke følge dem på deres høye flukt til tåkebanker og stjerner. Men han drakk inn klangen av deres stemmer. - - -

Idet de svingte inn porten, banket Ansgar på hjørnevinduet på en egen måte, og så gikk de videre til entréen som vendte mot gårdsplassen. Der sto alt en halvvoksen pike i den åpne døren. En mørkhåret, levende skikkelse, liten og lett. Hele piken lo.

– Men Dordi, sa mor, og skulle liksom legge en bebreidende klang i stemmen sin, lukker du opp uten først å se hvem som kommer?

– Å, lo hun, jeg kjenner jo godt bankingen til pappa. Men i det de gikk inn, kastet hun et rapt blick på faren, og det gled et vemodig slør over det smilende ansiktet.

– Hvordan har du hatt det hjemme i kveld da, Dordi?

– Bare bra, mamma. Tordis har vært så snill.

– Hun sover vel nå?

– Ja, da.

Det var et koselig hjem. Utstyret i de to stuene nede var som hos en arbeider med godt utkomme. Det lune velvære åndet ut av alle ting. Det var

ordentlig og pent, men ikke pirkete. En kunne merke at stuene ble brukt av gode mennesker, for en luftning av god ånd slo en i møte. - - -

3.

I Guds samfunn var det en mann som hette Anstein Mobekk. Han ble holdt for å være en rik mann. Sine penger hadde han tjent og tjente han på handel.

Tvers over fasaden på hans hus, mellom annen og tredje etasje, pranget de store gylne bokstaver: Anstein Mobekk, Kolonial, en gros.

Den store forretningsgården lå like ved sentrum i byen med de atten tusen mennesker. I tredje etasje var kontorer, og en rommelig leilighet som grosseren bodde i.

Mobekk var liten og tykk. Magen og haken gjorde seg sterkt gjeldende. Det som var imellom magen og haken og ovenfor haken, var ikke stort å skryte av. Hjertelaget og visdommen førte en mer bortgjemt tilværelse. Han var i alle fall klok nok til å tjene penger, kanskje litt for klok – og hadde hjertelag nok til å la seg og sine leve godt.

Som ganske ung var han kommet til byen fra den lille plassen Mobekk. Han var en flink visergutt og siden en dyktig lagermann. Om kveldene etter arbeidstid gikk han på handelsskole og fikk en knepen eksamen. Så giftet han seg med en pike fra hjembygda som alt lenge hadde vært i tjeneste i byen og hadde avlurt sitt herskap et og annet triks som hørte til en dannet opptreden.

Disse triksene samlet hadde gitt

henne et fattigfornemt vesen, da hun siden steg til grossererfrue.

Det var just da Mobekk hadde flyttet fra lageret og inn på kontorkrakken at han og hans unge hustru fikk sin religiøse opplevelse. De «bøyde seg» i en vekkelse som gikk over byen. Siden *strevde* de med å leve for Gud. - - -

Det var to barn i ekteskapet. Den eldste, gutten, var gymnasiast. Skolegang lå ikke for piken. Hun hadde slitt seg gjennom folkeskolen og litt av middelskolen, men så hadde det stoppet opp. Nå drev hun mest med å klimpre piano, enda hun ingen kunstner var akkurat.

Mobekk hadde sin mor boende hos seg. Moren var en alminnelig bondekone uten spor av fornemhet. Og det kunne ikke svigerdatteren fordra. Den gamle «gjorde» seg ikke stort i selskaper. Dertil var hun altfor ukunstlet og åpenhjertig, og slett ikke dum. Hun kunne si en drøy sannhet uten å ha en skarp tunge. Det sved, fordi det kom så tilforlatelig. Hun forsto seg ikke på selskapsløgnerne, og tenkte, at det som en kristen kunne si i fjøset, kunne han også si i salongen.

Hun var en levende kristen, gamlefruen.

Både hun og sønnen hadde vært på festen, den årlige samlingsfest i september.

Den gamle kom hjem først. Hun hengte forsiktig og omstendelig sitt tøy vekk etter landsens skikk. Det var et fortenkt uttrykk over det trivelige rødmussede ansiktet.

– Jaha, jaha, ja, småsnakket hun ved seg selv. De to unge som satt i et hjør-

ne av stua og stelte med et spill, lo.
– Nå har nok bestemor funnet et fornuftig menneske å snakke med igjen, sa gutten halvhøyt.

Unge fru Mobekk som lå makelig i en god stol under stålampen med en bok, smilte – litt ironisk.

– En blir gammel, tenkte hun høyt.

Men bestemor hørte visst bemerkningene, for hun så på dem med et par moderlige, men vemodige øyne. De unge tok ivrig fatt på spillet, og moren fordypet seg i boka.

– Var det mye folk, mor? Spurte hun uten å se opp.

– Ja, det var ingenting å si på *det*.

Nå så ungfruen opp.

– På *det*. Var det noe i veien ellers?

Det så ut som om den andre skulle til å svare, men det ble ikke noe, for Mobekk kom inn.

For en dumpap! Buste det ut av ham med det samme.

– Det heter ikke dumpap, far, kom det belærende fra gymnasiasten.

– Nå, dompap da, sa faren irritert.

– Dompap er en fugl. Er det en fugl du snakker om?

– Nei, om en dumrian – maken til deg.

– Så det var bedre, lo gutten respektløst. En dompap er nemlig ikke dum.

– En kunne kanskje snart få greie på hva det er tale om? Spurte ungfruen utålmodig. Hun lot boka hvile i fanget.

– Joda, Lina. – Bare en kunne slippe å bli avbrutt. Jo, det var denne båtbyggeren – Lyngeid.

– Å, hå. Har det vært noe vrøvl igjen?

– Ja, det er en plage å ha en slik mann i menigheten.

Den gamle moren sto midt på golvet og så freidig på sønnen sin.

– Å, ja, han er skadelig for søvnen, sa hun frimodig.

– Hva?

– Jeg sier at vi ville sove bedre hvis han ikke sto i menigheten.

– Jeg sover da godt nok, sa han, og tenkte på nattesøvnen.

Moren smilte sørgmodig.

– Du har nå også et godt sovehjerte, du Anstein.

– Ennå vet jeg ikke hva dere snakker om, sa fru Mobekk surmulende, og begynte demonstrativt å lese igjen.

– Uff, det er disse avbrytelsene, Lina, skyndte Mobekk seg å formilde. Jo, ser du. Båtbyggeren tøyset om at Jesus visstnok sto utenfor alle steder, i menigheten, og hjertene, og hjemmene, og – og –

– Og forretningen, supplerte den gamle.

Mobekk sendte henne et irritert blick.

– Ikke avbryt meg igjen, mor. Dessuten har du ikke greie på forretninger. Ikke båtbyggeren heller forresten. Sånt tøv! En får da gjøre litt forskjell på kristenlivet og privatlivet.

– Det er ingen forskjell på det, Anstein. Det er privatlivet som er kristenlivet.

– Du har en irriterende måte å si det på, mor.

– Du får huske på at mor blir gammel, sa den yngre fruen spydig.

En kunne se på den eldre at brodden stakk. Hun fikk ofte slengende i ansiktet at hun var gammel når andre argumenter slapp opp. - - -

– Nå. Hvordan var det så? spurte fru Lina.

– Jo, så sang vi ham ned.

Fru Lina lot boka falle med et klask.

– Sang dere ham ned?

– Ja. Ellers hadde han vel holdt på ennå.

Fruen la seg tilbake i stolen. Så begynte hun å le.

– Ha, ha, ha! Ja, slik skal de ha det. Han tror han er så mye bedre enn andre. Ha, ha, ha! Det må jeg si var – – –

– Lumpent! Fy så lumpent det var, sa den gamle kona.

Hun kneiste med nakken og gikk inn til seg selv. De så i taushet etter henne da hun gikk. Så sa hustruen ergerlig:

– Hun blir snart *for* brysom nå, mor, synes jeg.

– Ja, ja, svarte han unnvikende. – hun blir gammel.

Men borte i kroken mumlet småjenten:

– Hun er real, bestemor. – – –

Mobekk pustet godt ut og satte seg til rette ved radioen. Det klikket dempet da strømmen ble satt på. Han dreide søkeren, og så skrattet en vise ut i stua.

Det falt stor ro over Mobekk. Glemte var den ubehagelige båtbyggeren og ordene hans om ham som sto utenfor. Han smilte lunt, mens han tente seg en god sigar. Det var behagelig å sitte så godt i det at en kunne unne seg litt hygge i livet.

Fru Lina smålo bak boka over de mange morsomhetene som trillet ut av apparatet. Å, jo. En hadde det godt. Det var skam å si annet.

Det gikk en time, eller vel det. Programmet var slutt. Han skrudde av.

– Vi får vel legge oss, Lina, gjespethan.

De gikk inn i soveværelset og kledde av seg i taushet. Men, mens de holdt på med det, seg det innover dem en følelse av tomhet. Men det kom vel av at de var så trette.

Fruen veltet seg i senga, trakk klærne godt om seg og sukket. Hun foldet hendene under dyna og sa søvnig:

– Herre Jesus – – –

Så slokket hun lyset på *sitt* nattbord.

Om litt sov hun.

Mobekk puslet og tasset og ga seg tid. Men så kom endelig han også over ende. Han tok testamentet for å lese mens han strevde med søvnen. Det varte ikke lenge før han la det vekk. Han foldet hendene over brystet og ba. Men han sovnet midt i det.

En stund åndet han rolig.

Pusten gikk over til snorking, og munnen hans blaffet med små smell.

Plutselig satt han over ende i senga og stirret med store øyne omkring seg, nattlampe brente svakt. Mørket lurte i krokene. Han skimtet buksene sine på stolen. De hang som en død mann over stolryggen. Det hvitnet i undertøy. Støvlene sto som utvaskede gap på golvet.

Han så over mot hustruen. Hun sov rolig. Bare litt av det kortklippede håret var synlig over dynekanten.

– Huff! Jeg syntes noen banket utenfor, mumlet Mobekk.

Han la seg ned og slokket lampen. →

4.

Stian Røst slet en kontorkrakk hos grosserer Mobekk. Han hadde vært i forretningen mange år alt, og hadde kravlet oppover i gradene og lønnen, men langsomt, svært langsomt. For Mobekk var ikke en mann som lot folkene sine løpe for fort, det vil si, i avansementet. Det var av ren menneskekjærlighet han bremsset på farten i så henseende, for ungdommen hadde ikke godt av å ha for mange penger mellom hendene. Det førte bare til sløseri og flotthet og tøys. Det oppelsket sparesansen å holde folkene litt knapt. Dessuten ble grossererens status så mye bedre av det.

Stian Røst var bort imot tredve år. Han hadde vært forlovet i åtte, enda det ikke burde ha vært mer enn to. Han burde ha giftet seg for lenge siden. Men hvor skulle en hen med den gasjen han hadde? Han hadde gått halvsulten i mange år for å kunne legge et grann til side til et hjem som blinket et steds i framtida.

Imens utsatte han seg hver dag for en lang forlovelses farer. Men grossereren kunne vel ikke ha noe ansvar for det.

Atskillige ganger i de senere årene hadde Røst banket på døren til sjefens privatkontor og hadde fått et noenlunde vennlig «kom inn» til svar, men når han enkelte ganger også banket på døren til pengeskapet og anmodet om lønnspålegg, ble tonen mindre vennlig.

Av og til når Røst om kvelden gjorde opp forretningens kasse, og sedlene knitret mellom hans rappe fingrer, kunne det fare en vellystig følelse

gjennom ham. Et par av disse buntene – om de var hans! Fingrene kunne med ett bli så kjæln. Men så kylte han bunken i pulten. Det var noe brennende djevelsk, noe gult og grønt og rødt i djevelskap. Så bøyde han sitt hode over pulten og sukket oppgitt og bønnfallende. - - -

Det var nærmest et sjokk han fikk under Lyngeids tale på festen. Et lynglimt falt inn over hans og de fleste andres unge liv. For et heseblesende jag de var kommet inn i! Det var noe hver kveld, øvelser eller møter eller foreninger. Det var som en tredemølle med mye arbeid og lite glede, bare ytelser uten inntekter. Mange av dem var kommet inn på Guds arbeidsmark, men var blitt stående utenfor Guds faderhus. De arbeidet, men spiste ikke, en flokk Noahs tømmermenn som hamret på arken, men ble stående utenfor den lukte dør da vannflommen kom.

De kom inn i sangkoret de som hadde stemmer, men det ble ikke spurt om de hadde liv. De ble styremedlemmer uten å være medlemmer av nådens rike. Den bløtaktige kristelige kjærlighet fór lempelig fram med dem, så de ikke skulle bli støtt og fornærmet og gå sin vei. For menigheten hadde så god bruk for dem, skulle den makte å hevde seg i konkurransen.

Mens Røst satt og hørte på Lyngeid, hadde han et øyeblikk forestilt seg menigheten som en sandet ørken som båtbyggeren sendte et ødslig og enslig rop utover. Og ropet druknet i sang. De burde gråte alle sammen, men de sang.

Forts. i neste nummer

Ditt forhold til blodet

Av Sven Foldøen (1878-1953)

«Blodet på de hus hvor dere er, skal være et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.»

2Mos 12:13

Gud hadde bestemt seg for å frelse Israel. Han hadde sett den nød de var i, og han hadde hørt ropene deres fra fangenskapet. Nå kom han til dem og ville utfri dem.

I hvert hjem skulle de slakte et feilfritt årsgammelt lam. Kjøttet skulle de spise for å få kraft og styrke til reisen, blodet skulle beskytte dem fra fiendens angrep. Dette skulle skje ved at blodet ble strøket på dørstolpene.

Det ser ut for meg som dette ble til dom for noen, mens det ble til frelse for andre. Det samme blod hadde disse to helt motsatte virkningene. Det som avgjorde hvilken virkning blodet skulle få, var den stilling den enkelte tok til dette blodet.

– Dette angikk absolutt alle i Egypt: død eller utfrielse.

Vårt påskelam er slaktet, og blodet har runnet til utfrielse.

Men slik som det var med lamets blod i den gamle pakt, slik er det med vår Frelasers blod i dag. Dette blodet blir deg enten til liv eller til død. Avgjørende for deg i den saken blir hvilken stilling du tar til Jesu Kristi blod.

Gjør det klart for deg hvilket for-

hold du står i til dette blodet, og hvilken stilling du tar til det. Det blir enten – eller, du kan ikke være nøytral.

Her blir det heller ikke spørsmål om du er vakt eller ikke, om du har bøyd kne, om du ber, leser Guds ord, vitner og deltar i arbeidet i Guds rike. Det blir heller ikke spørsmål om du tror om deg selv at du er frelst. Nei, én ting er avgjørende for din frelse, og det er ditt forhold til Jesu Kristi blod.

Jeg har hørt mange si at blodet må bli strøket på hjertets dørstolper. Det har aldri tiltalt meg. Slik tale kan det vel være en sannhet i, men saken er den at blodet har runnet, og frelsen er ferdig. Avgjørende for deg er om du er i Kristus, om du er innenfor blodets beskyttelse. Da kan ingen synd fordømme deg.

Hvor ussel og elendig du er, om du plages av tvil, hvor sort av synd du er og hvor ynkelig du enn synes du er – Jesu Kristi blod alene er din frelse, din fred, din trygghet og ditt vern.

Utenom Kristus er du fortapt om du har levd som en helgen, men om dem som er i Kristus, står det at det ingen fordømmelse er. De er rene, de er nye skapninger.

Men så blir spørsmålet hvordan det går til at en flytter inn i Kristus.

Først vil jeg spørre deg om du er et Guds barn: Når skjedde det at du flyttet inn i Kristus, og hvor var du da?

– En kvinne som gav seg over til

Gud på søndag, flyttet inn i Kristus på mandag. Det som forårsaket denne flyttingen, var et ord som kom til henne fra Gud: «Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær» (Sak 3:4). Kvinnen trodde det ordet og flyttet inn i Kristus. Hør ordet om Kristus, tro det Gud forkynner om frelsen i Kristus, da flytter du inn under blodets beskyttelse.

Hvordan skal jeg være når jeg tror, når jeg flytter inn i Kristus? spør du. Jo, du skal være slik som Bibelen sier. Du skal være fortapt, ugudelig, en riktig stakkar som ingenting får til. En som i egne øyne bare blir verre og verre, sortere og sortere, kaldere og kaldere, mer og mer likegyldig, mer og mer umulig. Slik skal du være.

Hvor mye fikk røveren til? Hva presterte Sakkeus? Hva godt hadde kvinnen ved Sykars brønn gjort? Slik

som du er, har du rett til å høre ordet om blodet som rant for deg. Ved Jesu blod er du forliket med Gud. Blodet slettet ut også ditt skyldbrev.

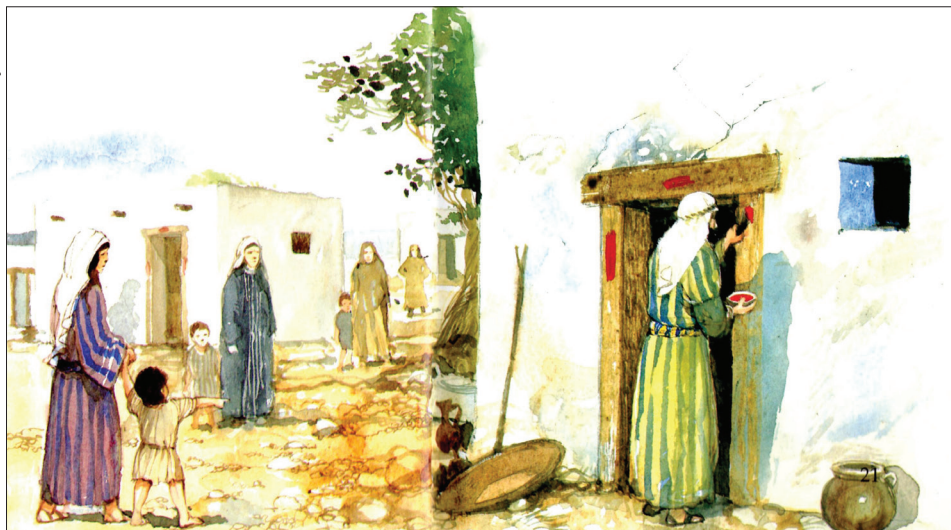
«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2:14).

Ved blodet er din og min synd fjernet.

Ved blodet og på grunn av blodet tilregnes du ikke dine synder, slik som du sitter her i kveld. Ikke en eneste dag, ikke en time, nei ikke et minutt, er vi tilregnet vår synd når vi er under blodet, i Kristus.

*Tale holdt i Stavanger 29.02.1928.,
gjengitt i boken «Du er fri»,
Lunde forlag, 1978*

Tony Morris.

Menneskenes lodd

Av Lars Fossdal

«Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom.»

Heb 9:27

Det er menneskenes lodd én gang å dø. Det vet vi, men vi tror det ikke. Vi lever dag for dag som om vi skulle være her på jord for alltid.

Men Guds tanker er annerledes. I følge Guds plan skal denne verden en dag gå under. Den er skapt for å vare kun en kort tid, inntil Gud har nådd sitt mål med menneskene. Da skal alle ting gjøres på nytt. Det skal bli en ny himmel og en ny jord hvor rettferdighet bor. Guds usynlige himmel skal bli synlig (Åp 20:1f).

Guds plan med denne verden er i følge Efeserbrevet (1:5): «I kjærlighet har han forut (før skapelsen) bestemt oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus». Guds tanke og mål med skapelsen var at han ville ha mange barn som skulle fylle himmelen, barn som er født av ham selv, ved hans ord. Derfor heter det i Skriften (Joh:3): Du må bli født på ny!

Den treenige Gud har bare skapte vesener, tjenere – engler og kjeruber o.l. – hos seg i himmelen. Han ønsker seg barn som han kan ha sin lyst i, og ha samfunn med. Og barna skal få barnekår hos ham og del i hans herlighet.

Gjennom syndefallet skulle vi så lære Gud å kjenne som den han i sannhet er. Syndefallet viser at Gud er hellig

– han tåler ikke synd. På Adams synd reagerte Gud veldig. Han er rettferdig og straffer synd. Men syndefallet viser oss også at Gud elsker syndere (Joh 3:16). Derfor ga han løftet om Jesus som skulle komme og knuse slangens hode og bringe frelse fra synden og døden til den falne slekt.

Uten syndefallet hadde vi aldri kunnet lære Gud å kjenne som den han i sannhet er. Da hadde vi aldri lært hans hellighet å kjenne, heller ikke hans rettferdighet, hans kjærlighet, trofasthet, tålmodighet eller hans allmakt.

Når Gud har nådd sitt mål med skapelsen, det at himmelen blir full av frelste «barn», da forgår himmel og jord, da er det dom. «Det er menneskenes lodd en gang å dø», sier Skriften. Døden gjør en slutt på den første delen av Guds plan.

Apostelen Johannes fikk se inn i fullbyrdelsen av denne planen: «Deretter så jeg – og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De stod for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palme-grener i sine hender» (Åp 7:9).

Dette er de som Guds plan fra evighet, ble realisert på. Ved troen på Jesus ble de rettferdige og fikk barnekår hos Gud, både her på jorden og i himmelen.

Men før fullendelsen av denne planen, holdes det dom over alle mennesker. Gud slipper ikke syndere inn i

himmelen. Gjorde han det, ble himmelen som denne jord, et forbannelsens sted.

Etter døden er det dom. Johannes fikk også se inn i hvordan denne dommen foregår. Han skriver: «Jeg så en stor, hvit trone, og ham som satt på den. For hans åsyn vek jorden og himmelen bort, og det ble ikke funnet sted for dem. Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. De døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. (...) Og hvis noen ikke ble funnet innskrevne i livets bok, ble han kastet i ildsjøen» (Åp 20:11-12,15).

På dommedag skal alle mennesker stå opp av graven, de skal fram for Guds domstol. Der åpner Gud sine bøker. Han har fulgt oss i livet og skrevet ned selv de minste ting. Ikke et «kaldt glass vann» skal miste sin lønn. Ikke «et unyttig ord» skal være glemt den dagen. Alt blir tatt med.

I en bok som kan kalles «Gjerningenes bok» har han skrevet ned alt vi har gjort mens vi levde: våre gjerninger, forsømmelser av det gode, våre tanker, lyster, vårt sinne. Alt blir målt opp mot loven, de ti bud.

Gjerningene våre vitner nemlig om hvem og hvordan vi er. Jesus sa: «På fruktene skal treet kjennes». Et godt menneske bærer god frukt, mens et ondt menneske bærer ond frukt.

Nå er det for Gud bare ett menneske som har vært god, og det er Menneskesønnen Jesus Kristus. Han som ble prøvd i alt, men var uten synd. Han var fullkommen i alt han gjorde.

Denne Jesus er gitt til frelse for den falne menneskeslekt. Den som vender om og tror på ham, blir av nåde tilregnet hans rettferdighet. Han står for Gud som om han aldri har syndet, enda han har syndet mange ganger. Han får – ved troen – Jesu rettferdighet, som er Guds rettferdighet!

Denne Jesus, som ikke hadde gjort noe galt, ble en gang i tiden dømt skyldig til døden. Han døde på et kors. Det var «fordi Gud lot våres alles misgjerninger ramme ham» (Jes 53:6). Ved troen på ham, gjelder hans død for våre synder.

For den som tror på Jesus, står det ikke skrevet en eneste synd i Gjerningenes bok. Syndene er borte, som om de aldri hadde vært gjort. De er sonet og betalt med Guds Sønnns blod!

Ved troen på Jesus står den troende hellig, rettferdig og ren. Gud kjennes ved ham som sitt barn. Navnet hans er ført inn i Livets bok, som er den andre boken Gud åpner, der alle navnene til de som lar seg frelse, står skrevet.

Når en person da ropes fram på dommens dag, og denne personen forkastet Guds ord og frelse i sin levetid, møter han igjen alle sine gjerninger. De står skrevet i Gjerningenes bok. Han må så selv stå til ansvar for sitt liv, for alle sine lovovertridelser.

Hans navn finnes heller ikke i Livets bok. Begge bøkene vitner om at han ikke har latt seg frelse. Han er ikke ren og rettferdig. Han er ikke Guds barn, men satans barn.

Hans liv vitner mot ham, han er ond og urettferdig. Han får da høre fra

Guds munn: «Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild, som er beredt for djevelen og hans engler» (Mat 25:41). I Åpenbaringsboken står det slik: «Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen» (20:15). Og i Romerbrevet heter det at «syndens lønn er døden» (6:25).

Han gikk ikke fortapt fordi han var en større synder enn andre. Nei, han ble fordømt fordi han forkastet det eneste som kunne frelse ham.

Den som lot seg drive til omvendelse og frelse, har del i Jesus Kristus også på dommens dag. Når Gjærningenes bok åpnes, står det ikke nevnt en eneste synd, bare gode gjerninger. Det er gjerninger som Den Hellige Ånd hadde fått virke ved ham i hans levetid. Disse gode gjerningene vitner om at han er god, ren og rettferdig. Guds ord – evangeliet – hadde blitt ham til frelse. Hans navn sto innført i Livets bok, for der står navnet til alle som lar seg frelse.

Denne person blir da erklært rettferdig av Gud. Han vedkjenner seg ham som sitt barn, hellig og rettferdig. Han får høre fra Gud: «Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt» (Mat 25:34). *Han* får så gå inn til den evige trøst og Guds herlighet.

Gud er hellig, og ingen syndere kommer inn i himmelen. Men Gud har ordnet med en frelse for deg i Jesus Kristus. Han levde det livet Gud krev-er av deg. Ved ham får du del i Guds rettferdighet.

Du har mange synder, små og store.

Men Jesus døde for dem alle. Ved troen på ham blir all din synd tilregnet Jesus. Da står du for Gud som om du aldri har syndet, men bare har gjort godt, for Jesus syndet jo ikke. Og dine synder er borte for alltid. De ble jo tilregnet Jesus, han som døde for dem. Det var jo derfor han måtte dø.

Ennå er det nådetid, og du innbys til frelsen som Jesus har ordnet. Guds ord sier at «alle har syndet og mangler ære hos Gud. Og de blir rettferdiggjort ufor-skyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus» (Rom 3:23-24).

Derfor sier Gud til oss i sitt Ord: «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær» (Jes 55:6).

Det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom.

Hva gjør du med Guds frelse? Det gjelder evigheten – himmelen eller for-tapelsen! Gi deg nå over til Jesus!

L&E

Møtekalender

Januar

12.	Sannidal Per Bergene Holm
17.-19.	Mosvik Reidar Thorbjørnsen
23.-26.	Bangsund Per Bergene Holm
24.-26.	Kvelde Lorents Nord-Varhaug
25.-26.	Askim Asbjørn Fossli

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

På flukt

Barnestykke av Ingar Gangås

Midt på natten viste Herrens engel seg for Josef i en drøm.

– Ta Maria og Jesus med deg og flykt til Egypt! Kong Herodes leter etter barnet for å ta livet av det.

Herodes tålte ikke at det var født en konge som kunne ta fra ham kongemakten. De tre vise menn fra Østen hadde fortalt ham at nå var Kongenes Konge født.

Soldatene ble sendt ut på Herodes sin grusomme ordre:

– Drep alle guttebarn under to år i hele Betlehem og området omkring!

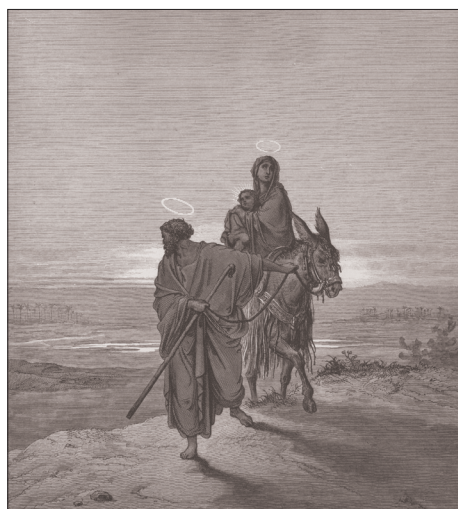
Da trodde Herodes at han kunne sitte trygt på tronen. Men han visste ikke at Gud var mektigere enn ham, og at det som skulle skje med Jesus var bestemt på forhånd.

Samme natt tok Josef med seg barnet og dets mor og kom seg unna i siste liten.

En tid etter dette var tiden kommet for Herodes, at han måtte dø. Det hjalp ikke at han var en mektig konge.

Da viste engelen seg på nytt for Josef, mens de var i Egypt:

– Nå kan du trygt reise tilbake, for

Gustave Doré

de som sto barnet etter livet er døde.

Alle må vi dø en dag. *Det* har Bibelen sagt.

Men vet du at Jesus døde for deg for at du kan få leve? Han døde i ditt sted for å frelse deg fra synden og døden. Fordi han var syndfri, sto han opp igjen fra graven og er i dag i himmelen.

Jesus – Kongenes Konge – vil så gjerne eie hele ditt hjerte og sitte på tronen i ditt liv. Tro på ham, så skal du leve evig sammen med ham!

L&E